

литика на рискове, една политика на авантюри, а никога на един държавен глава и на едно правителство, особено пък, когато те действуват в разрез с явната и несъмнена воля на народа, не е позволено да вършат авантюри, с които да поставят на карта съдбините и самото съществуване на народа и държавата, която те управляват. Не отричаме, че този е бил и въпросът, който е занимавал цар Фердинанд и неговото правителство от първия ден на обявяването на войната до самия момент на намесата на България в нея. Правилното, обаче, разрешение на такъв един исторически и съдбоносен въпрос можеше да бъде дадено само от едно представително събрание, което би изхождало от свободното консултиране на нацията, и от един държавен глава и едно просветено правителство, които се инспирират от истинските интереси на народа и държавата. На всякъде, гдето този въпрос се постави на разрешение от парламентите и гдето тия парламенти бяха верен изразител на народната воля, на него се даде едно правилно разрешение. България, обаче, нямаше едно народно събрание, което, въпреки съществуващата у нас пропорционална система, да бъде верен изразител на волята на българския народ, защото, както споменахме в предшестващата глава, правителственото болшинство се състоеше от петнадесет души турци, избрани в една още окончателно неприсъединена към България територия и намиращи се под влиянието на Цариградското правителство. А пък и дотолкова, до колкото имаме едно „народно“ събрание, то не бе свикано и въпросът за участието на България във войната не се постави на разискване и решаване от него. А правителството на България не блестеше нито с ум, нито се инспирираше от народните интереси. То служеше на